

ذخیره دانشی (۱ از ۳)

انسان با **تفکر و تعقل**، از دیده‌ها، شنیده‌ها و خوانده‌هایش فراتر می‌رود، معنای پدیده‌های اطراف خود را درک می‌کند و به آگاهی **گسترده‌تر و عمیق‌تری** از عالم و آدم می‌رسد.

هرآنچه افراد از تجربه‌های فردی و اجتماعی خود، مطالعات مدرسه‌ای، دانشگاهی و... می‌آموزند، **ذخیره آگاهی** یا **ذخیره دانشی** آن‌ها را شکل می‌دهد.

هر فرد، گروه، قوم، جامعه و امتی یک **ذخیره دانشی** دارد. این **ذخیره دانشی**، راهنمای زندگی آنهاست.

کنش آدمی وابسته به **آگاهی** است و بدون آگاهی انجام نمی‌شود، ولی ما اغلب از آگاهی و دانشی که درباره کنش‌های خود داریم و اهمیت و نقشی که این آگاهی در زندگی ما دارد، غافلیم.

اگر آگاهی‌ها و دانش‌ها نباشند، زندگی اجتماعی ما **مختل می‌شود** و جهان اجتماعی فرو می‌پاشد. این دانش را انسان‌ها در طول زندگی خود به دست می‌آورند؛

یعنی این دانش، **حاصل از زندگی** است. ما انسان‌ها با تولد و ورود به جهان اجتماعی، با دیگرانی که در همان جهان اجتماعی زندگی می‌کنند، در مجموعه‌ای از آگاهی‌ها و دانش‌ها **سهیم و شریک** می‌شویم. این نوع از دانش را «**دانش عمومی**» می‌نامند.

از آنجایی که ما انسان‌ها با هم زندگی می‌کنیم، مجبور نیستیم خودمان **به تنهایی** و جداگانه، دانش لازم برای تک تک کنش‌هایمان را تولید کنیم. جهان اجتماعی؛ یعنی جامعه و فرهنگی که در آن زندگی می‌کنیم، دانش لازم برای زندگی یا همان **دانش عمومی** را در اختیار ما قرار می‌دهد.

